

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Cum audissent Pharizæi parabolæ eius, cognoverunt quod de ipsis
diceret. Tam facile est malis in aliena se persona nosse, quàm in sua
difficile.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

Res adversæ non possent quemquam deicere, nisi se his prius vellet subjicere.

QUARTA denique Pars Parabolæ conficitur ex his quæ in fine dicuntur:

Et cum audissent Principes Sacerdotum & Pharizæi parabolæ ejus, cognoverunt quid de ipsis diceret, Unde hæc eruitur satis opportuna Veritas:

Tam facile est malis in aliena se persona nosse, quàm in sua difficile.

Ratio est, quia id facile est malis se nosse quando non obest amor proprius, quàm difficile est se nosse quando talis amor obest.

Sed in aliena persona quæ malos repræsentet non obest illi amor proprius; obest verò in sua propria.

Ergo tam facile est illis in aliena se persona nosse, quàm in sua difficile. Ac prout ut se agnoscant, se modo videant in Judæis divinæ gratiæ perditis, sicut Judæi se agnoverunt in repræsentatis illis Agriculis, quos ipsi male perditos & puniendos judicaverunt.

TOTUS discursus facilis aut si quæ desiderari possent ad eum declarandum, satis obvia quæque occurrunt apud Authores qui de propria sui cognitione tractant. Ut tamen ordinate procedant omnia, sic prima propositio videtur explananda: Quando rei alicujus explorandæ vel excolendæ difficultas in uno sinit obice, tunc si obicem tollas, tollis & difficultatem. Quid clarius & apertius? Si argentum sola obscuret rubigo, nonne si tollas rubiginem, tollis obscuritatem? Nonne sic Sapiens; *Aufer, inquit, rubiginem de argento. & egredietur vas purissimum.*

Nonne sic Apostolus in morali sensu, Si quis emunda veris se ab istis, erit vas in honorem sanctificatum. & utile Domino.

Solum autem sui noscendi obicem ab amore proprio provenire dicunt Docti omnes, omnes autem indodæ sentiunt. *Difficillimum est, inquit Aristoteles, seipsum cognoscere, quilibet amore sui impeditur, ne rectè de se judicet.* Ex sacris vero documentis, celebris est illa Divi Basilij sententia: *Firmissimum illud tenendum, rem omnium esse*

difficillimam seipsum cognoscere & curare, propterea quod natura alicui seipsum quæ amat, & quilibet propterea, quod in seipsum propensum, in veritate suo iudicio falluntur. Porro ab alio cognosci curari que facile est, cum vis qui ceteros judicant nequam obest amor sui ipsorum.

Ex quibus sancti Doctoris verbis non habetur solum quod difficultas sui noscendi proveniat ex amore proprio, sed cur etiam inde talis difficultas proveniat, nempe quod Judicium veritatis impediatur, qua de re videri debet in prima parte Dominica 2. Adventus, ubi dictum illud Apostoli, *Veritas enim in injustitia detinetur*, explicatur appositè ad rem hanc nostram. Quo reter etiam admirandum illud Domini semel & iterum ad Judæos dictum: *Judicium meum iustum est, quia non quero voluntatem meam sed voluntatem ejus qui misit me.* Quali diceret, si quæretem meam voluntatem, iudicium meum vobis foret suspectum videretur, quia voluntas humana sic solet in suis iudiciis iustum corrumpere. Ac rursum paulò post: *Judicium meum verum est, quia solus non sum: sed ego & qui misit me Pater.* Ac si diceret, qui solus de te judicet, suspectus ille est tui Judæi. Quod expressè veritate declaratum habetur in 3 p. Fer. 3. Hebd. 14.

Nemo sui boni vel mali bonus Judex.

Ad secundam vero propositiorem quasi dicitur, *in aliena persona quæ malos repræsentet non obesse amorem proprium, qui obest in sua propria.* Primò explicari posset plenius quid sit in aliena persona nos repræsentari, quando scilicet vel ficta quædam persona supponitur quasi fecerit quod narratur, vel si vera est persona, factum ejus aliquid nobis exhibetur quod habet talè similitudinem cum vita nostra, vel cū ab qua vitæ nostræ parte & actione, ut in illa persona facie nos adumbratos possimus agnoscere. Sic illi agricolæ seu vinitores de quibus est Parabolæ, dū negatis vineæ fructibus dicuntur occidisse servos & filium Domini sui, dumque propterea puniuntur, aptè repræsentant Judæos, qui ex rā multis quas à Deo acceperant Gratijs nullo fructu reddito Prophetas ad se missos acipium etiam Dei filium occiderunt, & ipsi miserè perierunt. Sic illi et agricolæ & Judæi nobis in sua persona ficta & vera, nos singularim exhibent & repræsentant dum quis gratis acceptis non pro-

profecerit, & Filium Dei conculcaverit, & sanguinem testamenti pollutum duxerit, in quo sanctificatus est, & spiritui gratia consumuliam fecerit, nihil aliud expectare potest quam infidelitatis suae poenas.

Hoc est in aliena persona representari: Sed quod deinde propositio continet, praecipuum est quod expendatur, dum illae scilicet nobis spectandae proponuntur personae, in quibus nos agnoscamus, non inest ille obex, non ille occurrit amor depravatus qui nostri cognitionem ex nobis ortat: in suam car & pervertit. Non enim ita naturali affectu circa illas personas ac circa nos ipsos permovemur, non illis amamus bonum aut timeamus malum sensibile sicut nobis: non de illorum honore vel dedecore sic certamus sicut de nostro: quamobrem statim ac audimus illorum factum impium, detestamur, & condemnamus. Statim ac audivit David quod nefas perpetrarat circa pauperis unius ovem parvulam, nequam ille dives quem Propheta Nathan finxerat, statim, inquam, iratus indignatione David ad verbum hominem illum nimis, dixit ad Nathan, Viri Domini: quoniam filius mortis est vir qui fecit hoc: ovem reddet in quadrulum. At tu es ille vir, tu qui tam facile virum ovem occisorem condemnas, quid est quod post multos occisores hominis manes temetipsum non iudicas & condemnas? quia videlicet in illo ficto viro non occurrit Davidi quod in Davide occurrisset, si se sibi David in sua propria representasset persona.

Quod egredi admodum declaratur in varia quam vari Evangelistae referunt narratione nostrae parabolae: Nam ad interrogationem Domini querentis, quid ergo Dominus vineae veniens aditus sit agricolis illis. Si Matthaeus dicit Scribas & Sacerdotes tum praesentes respondisse, malos male perdet, & vineam suam locabit aliis. Sancti autem Marcus & Lucas rem ita narant ut Dominus ipse dixerit, veniet & perdet colonos illos, & vineam suam dabit aliis, quod multo dixerunt Scribae & alii, absit. Nonne haec varia narratio eiplam videtur destituere? quid magis oppositum quam de eisdem dicere quod unum & idem affirmant & negant? nonne hoc est affirmare quando Christo interroganti responderant malos male perdet: Et nonne hoc est ipsum idem negare quando dicent: Christo perdet colonos istos, clamant, absit. Sed utrumque tamen apte sibi connectitur, & quod proban-

dum hic habetur, valde confirmat. Nam ut scribit D. Chrysostomus, primo quidem dum de solis agricolis egit Dominus, responderunt statim Judaei quod reteret S. Matthaeus, malos male perdet, ignorabant scilicet se proferte contra se ipsos sententiam; Deinde vero Dominus hoc ipsum repetit quod illi dixerunt confirmando & approbando eorum sententiam: sed ita repetit & ita protulit ut ex verbis & gestu ipsius intellexerint illud contra se dictum, & tum responderint quod habet S. Lucas: Absit. Nempe ubi se clarius vident, de se negant quod de aliis non verentur affirmare, quia non ille obstat in aliena persona proprius sui amor qui occurrit in propria privataque persona. Cum tamen postea pluribus illos urgeret Christus & manifeste ostenderet illos esse agricolas qui nullum Domino suo fructum redderent, ac proinde illos etiam esse perdetos, tunc plane nihil habuerunt quod opponerent, & suo ipsi exemplo demonstrarunt, quod tam facile est malis in aliena persona se nosse, quam in sua difficile.

Quamobrem quantum ad praxim, vide quid censes de Judaeis, nonne tu illos recte à Christo condemnatos credis, quod nullum fructum retulerint? Curigitur pari sententia temetipsum non condemnas, aut te condemnatum cur non vides quinon majorem fructum refers? An putas quod Judaei haberent in fictis agricolis quod se agnoscerent: & non putabitis hoc ipsum habere in Judaeis? Fictum erat quod proponebatur Judaeis, nec ulli fuerunt unquam tales agricolae, & tamen tuo ipsius iudicio satis erat efficax quo se Judaei possent agnoscere. At verum omnino est quod tibi modo proponitur, nam verè Judaei puniti sunt: & poena eorum gravior ea fuit quam Christus illis expressit verbis, Auferetur à vobis regnum Dei; transferetur à vobis in alios gratia quam neglexistis. Nonne hoc putas tibi timendum? Nonne praesumere est, nisi hoc putes, nisi hoc timeas? Nonne hoc denique est quod tam suscipere graviter premit & urget Apostolus: Tu fide suas, noli alium sapere, sed time. Si enim Deus naturalibus ramis non peperit, ne forte nec tibi parcat. Vide ergo bonitatem & severitatem Dei: In eos quidem qui ceciderunt, severitatem: in te autem bonitatem Dei si permanseris in bonitate, alioquin tu excideris. Formidanda sane verba.

Rom. 11.